

Hé Jude

Halina staat aan de vooravond van haar theateravontuur in Londen, en is in de stad om broodnodig voorwerk te doen. Met Jude Law. Dag één: een enorme metropool en een heel plat autootje.

De auto brengt me naar de studio, vanaf het dure hotel dat ik zelf heb geboekt uit angst dat ik me anders niet op mijn gemak zou voelen als ik voor het eerst aankom in de stad waar ik een half jaar moet wonen.

Het Chiltern Firehouse is van dezelfde eigenaar als het Chateau Marmont in Los Angeles, waar ik zo vaak als ik me het kon veroorloven heb gelogeed. Hun grootste kracht is het bouwen van hotels die je het gevoel geven thuis te zijn. Deftig maar rock-'n-roll, warm maar niet opdringerig. Er komt geen einde aan de rit en ik begrijp steeds minder van de verschillende buurten die elkaar opvolgen en de gigantische afstand die we afleggen. Hoe ga ik ooit grip krijgen op deze metropool?, vraag ik me af. Als ik aankom, hangt er een gespannen sfeer in de studio. Alle medewerkers van het theater dat de voorstelling *Obsession* coproduceert zijn aanwezig om getuige te zijn van de poster- en trailer-shoot. Ik word meteen in de armen geduwd van An, de kledingontwerper die alle grote producties van Ivo (van Hove, de regisseur, red.) in buiten- en binnenland doet, en die mij - en vooral mijn lichaam - beter kent dan haar broekzak. Ik voel me meteen beter en we gaan als vanouds door een rek jurken en blouses, op zoek naar de juiste outfit voor het personage dat ik vandaag moet uitbeelden. An kiest een bloemetjesbeha, een te strak vestje en een lange kokerrok uit. Er is een haar- en make-upteam dat al op menig filmset heeft gestaan en ik word in *no time* omgetoverd in een femme fatale.

Halverwege de schildersessie arriveert mijn tegenspeler. Hij begroet iedereen uitgebreid en warm. De spanning verdwijnt. Jude heeft natuurlijk geen make-up nodig, dus nadat hij een

kostuum heeft aangetrokken gaan we de kleine filmstudio in. Jan, de partner van Ivo en degene die zijn decors ontwerpt en de foto's maakt, heeft een kleine Alfa Romeo besteld en die vervolgens tot een wrak laten persen. Wij worden in de auto geduwd en een nieuw team komt binnen om bloed en wonden aan te brengen. De hele ruimte is inmiddels gevuld met producers, *car handlers*, opnameleiders, assistenten, theaterpersoneel, beveiliging, visagisten en lichtmannen. 'Is it maybe possible for everyone to leave?' vraagt Jan heel zacht. Binnen vijf minuten is er niemand meer behalve Jan, zijn assistent en An. 'Zo, nu kunnen we werken,' besluit hij. Ik denk aan mijn collega's in Amsterdam, met wie ik tientallen soortgelijke shoots heb gedaan en vraag me af waarom het juist nu zo anders is.

Jan legt ons uit wat hij wil zien en we gaan aan het werk. De eerste vijf minuten voel ik me ongemakkelijk; ik ken Jude niet of nauwelijks en nu zitten we op elkaar geplet in een autowrak, maar al gauw zijn we alleen nog maar bezig met het zo nauwkeurig mogelijk uitvoeren van de opdrachten die Jan ons geeft. Als de foto's geschoten zijn, beginnen we aan de trailer. Om zes uur zijn we klaar en ik ben uitgeput en opgelucht.

De dag erop hebben we een script-bespreking in een restaurant. We praten honderduit over de thematiek, de personages, het te kiezen accent. Als ik weer in het vliegtuig zit, denk ik met veel meer vertrouwen aan de toekomst. Ik snap nog geen zak van Londen, maar gelukkig meer dan ooit in onze voorstelling. Gelukkig hebben smartphones verdwalen onmogelijk gemaakt en kan ik met een gerust hart mijn grote, enge, nieuwe avontuur tegemoet. ■

IK KEN JUDE
NIET OF
NAUWELIJKS
EN NU ZITTEN
WE OP ELKAAR
GEPLET IN EEN
AUTOWRAK

